

Fol. R. Upp mot våldsdåden!

Midt i det finska proletariats segerrika revolutionskamp, under det man mottager glädjande rapporter om de beväpnade kamraternas hjältebragder och de obeväpnades hänförda värksamhet, erhåller man även nedstämmande och smärtsamma underrättelser om enskilda grymheter, som begåtts i olika delar av landet.

De beväpnade trupper, som representera Finlands borgerskap, ha i det nu pågående inbördes kriget gjort sig skyldiga till sådan råhet, som ej är tillåten i den internationella krigsföringen. Med avsky förbigå vi skildringen av denna råhet, men uttala vår bestämda protest mot densamma. Då med anledning av detta slags illdåd ingen indignerad stämna höjts från borgarnes läger, blottas på det bjärtaste arten av den civiliserade råhet detta lands förre maktinnehavare i själva verket företräder. Historien skall en gång fälla sin dom över dessa handlingar till evig skam för Finlands överklass. Är det sålunda överklassen tror sig av folket erhålla sanktion på sina själviska företrädesrättigheter, att den uppeggjar sina beväpnade legoknektar till blodiga grymheter och genom tystnad skänker dem sitt gillande, medan det arbetande folkets flertal med entusiasm försöker i landet skapa och trygga en demokratisk samhällsordning, som garanterar verkligt framåtskridande och folkets lycka? Genom sin råhet har Finlands överklass bevisat, att dess klassvälde är ett medeltida skräckvälde, som icke mera är ens historiskt berättigat och vilket därför måste gå sin undergång till mötes.

Men på samma gång inlägga vi lika obetingat vår protest även mot de handlingar av hämd, vilka, oaktat tidigare varning, ännu på en del orter ha inträffat och vilka utförts av rödgardister och ansvarslösa straffexpeditioner. Röda Gardets övervägande flertal godkänner icke slika handlingar och gör sig ej skyldigt till sådana, det veta vi. Detta garde vill kämpa en ärofull strid. Så mycket mer beklagligt är det, att enskilda medlemmar i gardet ej behärska sin hand och sitt hämdbegär. Bitterheten och vreden hos dem kan envar av oss denna tid väl förstå, men handlingar av hämdbegär äro under alla omständigheter låga och

mycket farliga. De skada till och med direkt kampen vid fronten. De i fiendens led befintliga vacklande elementen kunde t. ex. i massor ge sig fångna, men fruktan för att trots det ej bli skonade, avhåller dem. Det skulle i flera fall ej möta stora svårigheter, då vid fronten finnes en mängd sådana, som mot sin vilja tvingats i krigstjänst, isynnerhet efter det de kontrarevolutionära infört tvångsvärneplikt även för arbetare. Men nu kämpa även dessa element en förtvivlad kamp ända till det sista, då de erfarit att även å vår sida på sina ställen en del tillfångatagna misshandlats. Av denna orsak förlängs kampen och blir blodigare samt kommer att kosta mången kamrats liv. Sådant bör undvikas. Fångläger för förvaring av fångarne bör till en början anordnas, måhända även tvångsarbete, även bör noga tillses att fångarne bevaras för att råka ut för enskild hämd. Från förvaringsställena få fångar i ingen händelse överlämnas till tvivelaktiga undersökningskommittéer, utan endast till de offentliga revolutionsdomstolarna och under pålitlig bevakning. Det är en skild sak, att vid revolutionsdomstol fordra strängt straff, där orsak föreligger, och åter en annan sak, att utöva egenhandsrätt med förbigående av laglig ransakning och dom.

Röda Gardet är i anseende till sina ägna medlemmar en organisation med inre självstyrelse. Dess plikt är därför att tillse att allt egenmäktigt handlingssätt inom dess leder hindras samt att från leden avlägsnas sådana personer, som icke åtlyda kamratdisciplin. Den revolutionära statsmakten har i detta hänseende inga tvångsåtgärder till sitt förfogande, och om den även kunde tillgripa sådana, skulle saken ej därigenom förbättras, utan måhända försämrats. Om ej Gardet själv är i stånd att upprätthålla ordning och duglig kamratdisciplin, är det omöjligt att utföra det fredliga utvecklings- och organisationsarbete, som i jämbredd med kampen på stridsfältet bör fortgå i vårt land. Proletariatets revolution kan föra till slutlig seger endast därigenom att även härvid styrkan ej förtrampar rätten, utan att proletariatet övervinner fienden såväl genom sin kraft som genom sin sedliga överlägsenhet.

Helsingfors, den 12 mars 1918.

Finlands Arbetares Centralråd.

Finlands Folkkommisariat.

Generalstaben för Röda Gardet i Finland.